

PAULO
KOELJO
Brida

S portugalskog preveo
Jovan Tatić

■ Laguna ■

Naslov originala

Paulo Coelho

BRIDA

Copyright © 1990 by Paulo Coelho

This edition was published by arrangement with Sant
Jordi Asociados Agencia Literaria
S.L.U., Barcelona, Spain. All rights reserved.

<http://paulocoelhoblog.com/>

Translation copyright © za srpsko izdanje 2014, LAGUNA

*N. D. L, koji je ostvario čuda;
Kristini, koja je deo jednog od njih;
i Bridi.*

*O, Marija,
začela bez greha,
moli za nas koji se u tebe uzdamo.*

Ili, koja žena kad ima deset drahmi pa jednu drahmu izgubi ne pali svetiljku i ne čisti kuću i ne traži marljivo dok je ne nađe?

I kad je nađe, saziva prijateljice i susede i kaže: radujete se sa mnom, jer sam našla drahmu koju sam izgubila.

Jevanđelje po Luki, 15: 8–9

Reč unapred

U romanu *Dnevnik jednog čarobnjaka* dve Vežbe RAM-a zamenio sam vežbama koje sam naučio u vreme kada sam se bavio pozorištem. Iako su rezultati vežbi potpuno isti, ova zamena je izazvala ozbiljnu kritiku mog Učitelja. „Nema veze da li postoje brži ili lakši načini; Tradicija se nikada ne sme menjati“, rekao mi je.

Da se ovo ne bi ponovilo, obredi opisani u *Bridi* predstavljeni su verno, onako kako se vekovima obavljaju u Tradiciji Meseca – specifičnoj tradiciji koja zahteva iskustvo i praksu u izvođenju. Obavljanje ovih rituala bez nadzora opasno je, bespotrebno, nije preporučljivo i može ozbiljno da ugrozi Duhovno Traganje.

PAULO KOELJO

Pre početka

Svake večeri smo sedeli u jednom kafeu u Lurdu. Ja, hodočasnik svetog Rimskog Puta koji je morao još mnogo da pešači u potrazi za svojim Darom. Ona, Brida O’Fern, bila je zadužena da kontroliše jedan deo tog puta.

Jedne od tih večeri odlučio sam da je upitam da li je imala snažne emocije kada je boravila u jednoj opatiji koja se nalazi na stazi u obliku zvezde koju Inicirani prelaze na Pirinejskom poluostrvu.

– Nikada nisam tamo bila – odgovori.

Odgovor me je iznenadio. Na kraju krajeva, ona je posedovala Dar.

– Svi putevi vode u Rim – reče Brida, koristeći staru izreku da bi mi saopštila da se Darovi mogu pobuditi bilo gde. – Svoj Rimski Put sam prešla u Irskoj.

Prilikom naših narednih susreta ispričala mi je priču o svom Traganju. Kada je završila, pitao sam je da li bi imala nešto protiv da jednog dana napišem knjigu o onome što mi je ispričala.

U prvom trenutku se složila. Međutim, prilikom svakog sledećeg susreta imala je da doda neku prepreku. Tražila je da promenim imena ljudi koji se pojavljuju u priči, htela je da zna koja vrsta ljudi će čitati njenu priču i kako će reagovati.

– To ne mogu da znam – odgovorih. – Ali ne verujem da baš zbog toga praviš toliko problema.

– U pravu si – reče ona. – Smatram da je to vrlo lično iskustvo. Ne znam da li neko drugi može iz njega da izvuče bilo kakvu pouku.

To je sada naš zajednički rizik, Brido. Jedan anonimni tekst Tradicije veli da svako tokom svog postojanja može imati dva pristupa: da Zida ili da Sadi. Zidari će možda godinama raditi na svom delu, ali jednog dana privode radove kraju. Onda stanu i ostanu ograničeni zidovima koje su sazidali. Život gubi smisao kada je građevina gotova.

Međutim, postoje i oni koji sade. Oni se ponekad pate s vremenskim prilikama, godišnjim dobima i retko kada se odmaraju. Ali, za razliku od građevine, vrt nikada ne prestaje da raste. U isto vreme dok zahteva stalnu pažnju vrtlara, daje mu priliku da mu život bude velika avantura.

Vrtlari se prepoznaju između sebe jer znaju da je u životu svake biljke rast čitave Zemlje.

AUTOR

Irska

avgust 1983 – mart 1984

LETO I JESEN

– **Ž**elim da učim magiju – reče devojka.
Čarobnjak je pogleda. Izbledele farmerke, majica i izazivački stav koji sve stidljive osobe zauzimaju kada mu nije vreme. „Sigurno sam dvostruko stariji od nje“, pomisli. Ipak je znao da pred njim stoji njegov Drugi Deo.

– Zovem se Brida – nastavi ona. – Izvinite što se nisam predstavila. Dugo sam čekala ovaj trenutak i uzbuđena sam više nego što sam mislila.

– Zašto želiš da učiš magiju? – upita je on.

– Da bih mogla da odgovorim na neka pitanja do kojih sam u životu došla. Da upoznam okultne moći. A možda i da putujem u prošlost i budućnost.

Ovo nije bio prvi put da neko dođe u šumu da ga za to moli. Svojevremeno je bio veoma poznat i ugledan Učitelj Tradicije. Imao je više učenika i verovao je da će se svet promeniti u meri u kojoj on uspe da promeni one koji ga okružuju. Ali načinio je grešku. A Učitelji Tradicije ne smeju da čine greške.

– Ne misliš li da si suviše mlada?

– Imam dvadeset jednu godinu – reče Brida. – Da želim da učim balet sigurno bi mi rekli da sam suviše stara.

* * *

Čarobnjak joj dade znak da pođe za njim. U tišini su hodali šumom. „Lepa je“, pomisli, dok su se senke drveća pomerale naočigled – jer je sunce već bilo blizu horizonta. „Ali dvaput sam stariji od nje.“ To je značilo da će verovatno patiti.

Bridu je nerviralo ćutanje čoveka koji je hodao pored nje; nije našao za shodno ni da prokomentariše njenu poslednju rečenicu. Zemlja u šumi bila je vlažna, prekrivena suvim lišćem; i ona je primetila da se senke kreću i da se brzo smrkava. Uskoro će pasti noć, a oni kod sebe nisu imali nikakvu lampu.

„Moram mu verovati“, hrabrila je samu sebe. „Ako verujem da može da me nauči magiji, takođe verujem da može da me vodi kroz šumu.“

Hodali su dalje. On je delovao kao da hoda bez ikakvog cilja, s jedne strane na drugu, menjao je pravac i kada mu ništa nije preprečavalo put. Napravili su više krugova, prolazeći po tri ili četiri puta pored istog mesta.

„Ko zna, možda me proverava.“ Bila je rešena da u tom eksperimentu ide do kraja i trudila se da pokaže da je sve što se dešava – uključujući i hodanje ukrug – savršeno normalna stvar.

Došla je izdaleka i dugo je čekala ovaj susret. Dablin je bio udaljen skoro sto pedeset kilometara, a red vožnje neudobnih autobusa koji su vozili u to selo bio je sumanut. Morala je rano da ustane, da putuje tri sata, da se raspituje za njega u selu, da objašnjava zašto traži nekog tako čudnog. Najzad su joj rekli u kom delu šume obično boravi

preko dana – ali ne pre nego što su je upozorili da je već pokušao da zavede jednu od seoskih devojaka.

„Interesantan je“, pomisli ona. Počeli su da hodaju uzbrdo, a ona se ponadala da će se sunce zadržati još malo na nebu. Plašila se da se ne oklizne na vlažno lišće po kojem je hodala.

– Zašto beše želiš da učiš magiju?

Brida je bila srećna što je tišina prekinuta. Ponovila je odgovor koji mu je ranije dala.

Ali to ga nije zadovoljilo.

– Možda želiš da učiš magiju zato što je misteriozna i okultna. Zato što ima odgovore koje malo ljudi može da nađe u životu. Ali pre svega zato što ona evocira romantičnu prošlost.

Brida ne reče ništa. Nije znala šta da kaže. Poželela je da se on vrati svom ćutanju jer se plašila da dâ odgovor koji se Čarobnjaku neće svideti.

Pošto su propešačili čitavu šumu, najzad su stigli na vrh nekog brega. Zemljište je ovde postalo stenovito, bez ikakve vegetacije; ali je barem bilo manje klizavo, tako da je Brida pratila Čarobnjaka bez imalo poteškoća.

Seo je na najvišu tačku i zamolio Bridu da učini isto.

– I drugi su ovde bili – reče Čarobnjak. – Tražili su da ih naučim magiji. Ali ja sam već podučio sve što je imalo da se poduči, već sam uzvratio čovečanstvu ono što mi je dalo. Sada želim da budem sam, da se penjem na planine, gajim biljke i opštim s Bogom.

– Nije istina – odgovori devojka.

– Šta nije istina? – Bio je iznenađen.

– Možda želite da opštite s Bogom. Ali nije istina da želite da budete sami.

Brida se pokaja. Impulsivno je reagovala, a sada je bilo isuviše kasno da se greška ispravi. Možda postoje ljudi koji vole da budu sami. Možda su ženama potrebniji muškarci nego što su muškarcima potrebne žene.

Čarobnjak, međutim, nije delovao iznervirano kada je ponovo progovorio.

– Pitaću te nešto – reče. – Moraš najiskrenije da mi odgovoriš. Ako mi budeš rekla istinu, naučiću te onome što od mene tražiš. Ako slažeš, nikada više nemoj da se vratiš u ovu šumu.

Brida je odahnula. Ipak je to bilo samo jedno pitanje. Sve što treba da uradi jeste da ne slaže. Uvek je mislila da Učitelji, da bi prihvatili učenika, zahtevaju teže stvari.

Seo je tik ispred nje. Oči su mu se sjajile.

– Pretpostavimo da počnem da te podučavam onome što znam – reče ne skidajući pogled s njenih očiju. – Da počnem da ti pokazujem paralelne univerzume koji nas okružuju, anđele, mudrost prirode, misterije Tradicije Sunca i Tradicije Meseca. I, jednog dana siđeš u grad da kupiš neke namirnice i na ulici sretnoš čoveka svog života.

„Ne bih umela da ga prepoznam“, pomisli ona. Ali ipak ništa ne reče; pitanje je bilo teže nego što je pretpostavljala.

– On shvata da si ti žena njegovog života i uspeva da ti se približi. Zaljubljujete se jedno u drugo. Nastavljaš da učiš kod mene, ja ti preko dana pokazujem mudrost Kosmosa, a on ti noću pokazuje mudrost Ljubavi. Ali

dolazi trenutak kada te dve stvari ne mogu dalje zajedno. Moraš da izabereš.

Čarobnjak začuta nekoliko trenutaka. Uplašio se devojčinog odgovora još pre nego što joj je postavio pitanje. Njen dolazak tog popodneva predstavljao je kraj jedne faze i u njegovom i u njenom životu. On je to znao jer je poznao tradicije i znake Učitelja. Bila mu je potrebna koliko i onjoj. Ali u tom trenutku ona je morala da kaže istinu; to je bio jedini uslov.

– Sada mi odgovori potpuno iskreno – reče, najzad skupiši hrabrost. – Da li bi ostavila sve što si do tada naučila, sve mogućnosti i sve misterije koje bi svet magije mogao da ti priušti, da bi bila s čovekom svog života?

Brida skrenu pogled. Oko nje su bile planine, šume, a tamo ispod bilo je seoce u kojem su se polako palila svetla. Dim se izvijao iz dimnjaka i uskoro će porodice biti okupljene oko trpeza. Pošteno su radili, bili bogobojažljivi, i trudili se da pomažu blišnjem. Sve su to radili zato što su poznavali ljubav. Životi su im bili jasni, bili su sposobni da shvate sve što se dešava u Kosmosu, a da pri tom nisu nikada čuli za stvari kao što su Tradicija Sunca i Tradicija Meseca.

– Ne vidim nikakvu protivrečnost između svog traganja i svoje sreće – reče ona.

– Odgovori na pitanje koje sam ti postavio. – Čarobnjakove oči bile su uprte u njene. – Da li bi sve napustila zbog te osobe?

Brida oseti ogromnu želju da zaplače. To nije bilo samo pitanje, bio je to izbor, najteži izbor koji ljudi moraju da naprave u životu. Već je mnogo o tome razmišljala. Prošla

je i period kada je sebi bila najvažnija na svetu. Imala je mnogo mladića, uvek je verovala da voli svakog od njih, i svaki put je bila svedok brzog i iznenadnog nestanka ljubavi. Od svega što je do tada poznavala ljubav je bila najteža. Tada je bila zaljubljena u nekoga ko je bio malo stariji od nje, proučavao Fiziku i na svet gledao na potpuno drugačiji način od nje. Iznova je verovala u ljubav, ubeđena u svoja osećanja, ali već se toliko puta razočarala da ni u šta više nije mogla biti sigurna. Pored svega toga, ovo je i dalje bila njena velika životna opklada.

Izbegavala je Čarobnjakov pogled. Oči su joj se zaustavile na selu u kojem se dim izvijao iz dimnjaka. Od nastanka sveta svi su pokušavali da shvate Univerzum putem ljubavi.

– Napustila bih – reče najzad.

Čovek koji se nalazio ispred nje nikada neće moći da razume šta se dešava u srcima ljudi. On je bio čovek koji je poznavao moć, tajne magije, ali nije poznavao ljude. Imao je sedu kosu, preplanulu kožu i fizički izgled nekoga ko je naviknut da se penje po onim planinama. Bio je zanosan, s tim očima koje su odslikavale njegovu dušu punu odgovora, i verovatno je još jednom bio razočaran osećanjima običnih ljudi. Ona je takođe bila razočarana sobom, ali nije mogla da laže.

– Pogledaj me – reče Čarobnjak.

Bridu je bilo stid. Ipak ga je pogledala.

– Rekla si istinu. Naučiću te.

Pao je mrak i zvezde su sijale u noći bez meseca. U sledeća dva sata Brida je tom neznancu ispričala čitav svoj život. Probala je da se seti nekih činjenica koje bi objašnjavale njeno interesovanje za magiju – vizija u detinjstvu, predskazanja, unutrašnjih poziva – ali nije bilo ničega sličnog. Naprosto je osećala želju da je upozna. Zbog toga je već pohađala kurseve astrologije, tarota, numerologije.

– To su samo jezici – reče Čarobnjak. – I nisu jedini. Magija govori sve jezike ljudskog srca.

– Šta je onda magija? – upita ona.

Iako je bilo mračno, Brida je primetila da je Čarobnjak okrenuo glavu. Gledao je u nebo udubljen u misli, možda tražeći odgovor.

– Magija je most – najzad reče. – Most koji ti omogućava da prelaziš iz vidljivog u nevidljivi svet. I da učiš lekcije oba sveta.

– A kako mogu da naučim da pređem taj most?

– Tako što ćeš naći svoj način da ga pređeš. Svako ima svoj način.

– Zbog toga sam ovde.

– Postoje dva pristupa – odgovori Čarobnjak. – Tradicija Sunca, koja uči tajnama putem prostora, putem stvari koje nas okružuju. I Tradicija Meseca, koja uči tajnama putem vremena, putem stvari koje su zarobljene u pamćenju vremena.

Brida je razumela. Tradicija Sunca je bila ova noć, drveće, hladnoća koja je prožimala njeno telo, zvezde na nebu. A Tradicija Meseca je ovaj čovek ispred nje u čijim očima blista mudrost predaka.

– Naučio sam Tradiciju Meseca – reče Čarobnjak, kao da joj čita misli. – Ali nikada nisam bio Učitelj te tradicije. Učitelj sam Tradicije Sunca.

– Pokaži mi Tradiciju Sunca – reče Brida, nepoverljiva jer je u glasu Čarobnjaka osetila određenu nežnost.

– Naučiću te onome što znam. Ali mnogi su putevi Tradicije Sunca.

„Neophodno je verovati u sposobnost svake osobe da uči samu sebe.“

Brida se nije prevarila. U Čarobnjakovom glasu stvarno je bilo nežnosti. Umesto da je opusti, to ju je plašilo.

– Mogu da shvatim Tradiciju Sunca – reče.

Čarobnjak je prestao da gleda zvezde i usredsredio se na devojkju. Znao je da ona još nije sposobna da nauči Tradiciju Sunca. Uprkos tome, treba da je podučava. Neki učenici biraju svoje Učitelje.

– Želim da naglasim jednu stvar pre prve lekcije – reče.

– Kada neko pronade svoj put, ne sme da se plaši. Mora biti dovoljno hrabar da pravi pogrešne korake. Razočaranja, porazi i gubitak volje jesu oruđa koja Bog koristi da bi pokazao put.

– Čudna su to oruđa – reče Brida. – Često zbog njih ljudi odustaju.

Čarobnjak je znao razlog. Na telu i duši je već osetio čudna božja oruđa.

– Nauči me Tradiciji Sunca – insistirala je.

Čarobnjak je rekao Bridi da pronade zgodno mesto na steni i da se opusti.

– Ne treba da žmuriš. Posmatraj svet koji te okružuje i pokušaj da primetiš sve što možeš. U svakom trenutku, pred svakom osobom Tradicija Sunca pokazuje večnu mudrost.

Brida je učinila kako je Čarobnjak naložio. Ali smatrala je da mnogo žuri.

– Ovo je prva i najvažnija lekcija – reče on. – Smislio ju je jedan španski mistik koji je razumeo značenje vere. Zvao se Huan de la Krus.

Pogledao je devojkicu, predanu i samouverenu. Svim srcem je navijao da ona razume ono što je hteo da je nauči. Na kraju krajeva, ona je bila njegov Drugi Deo, iako ona to još nije znala, iako je bila još uvek vrlo mlada, i fascinirana stvarima i ljudima ovog sveta.

Brida je u mraku videla siluetu Čarobnjaka kako ulazi u šumu i nestaje između stabala koja su bila s njene leve strane. Plašila se da ostane sama i pokušala je da zadrži smirenost. Uostalom, to je bila njena prva lekcija i nije smela da pokaže znake nervoze.

„Prihvatio me je za učenicu. Ne smem ga razočarati.“

Bila je zadovoljna sobom i u isto vreme iznenađena brzinom kojom se sve odvijalo. Ali nikada nije sumnjala u svoju sposobnost – bila je ponosna na nju i na činjenicu da ju je dotle dovela. Bila je sigurna da je Čarobnjak posmatra s neke stene da bi video da li je u stanju da nauči prvu lekciju magije. Govorio je o hrabrosti; čak i ako se plaši – u dnu svesti počele su da joj se javljaju slike zmija i škorpija koje žive u ovim stenama – treba da se pokaže hrabrom. Uskoro će se on vratiti da je nauči prvu lekciju.

„Hrabra sam i odlučna žena“, ponovi tiho, za sebe. Bila je privilegija naći se tamo, s onim čovekom koga su ljudi obožavali ili ga se plašili. Prisetila se čitave večeri koju su zajedno proveli, setila se trenutka kada je osetila nežnost u njegovom glasu. „Ko zna, možda sam se i ja njemu učinila zanimljivom ženom. Možda bi čak želeo

da vodi ljubav sa mnom.“ Ne bi to bilo loše iskustvo; bilo je nečeg neobičnog u njegovim očima.

„Kakve luckaste misli.“ Bila je tamo u potrazi za nečim vrlo konkretnim – putem spoznaje – a odjednom je na sebe gledala kao na običnu ženu. Pokušala je da ne razmišlja više o tome i tada je shvatila da je prošlo dosta vremena od kada je Čarobnjak otišao i ostavio je samu.

Osetila je da je polako obuzima panika; tog čoveka su pratile kontradiktorne priče. Neki su govorili da je najmoćniji Učitelj koga su ikada upoznali, da može da promeni pravac vetra, da snagom misli stvara rupe u oblacima. Brida je, kao i svi, bila fascinirana delima te vrste.

Drugi ljudi su, međutim – a to su bili ljudi koji su se kretali u magijskim krugovima, pohađali kurseve kao i ona – tvrdili da je on crni vrač koji je svojevremeno upotrebio svoju Moć da bi uništio jednog čoveka zato što se zaljubio u njegovu ženu. Zato je, iako je Učitelj, osuđen da boravi u usamljenosti šuma.

„Možda ga je samoća još više izludela“, i Brida ponovo oseti da je obuzima panika. Uprkos mladosti, bila je već upoznata sa posledicama koje usamljenost može da izazove kod ljudi, pogotovo u starijem dobu. Upoznala je ljude koji su izgubili svu radost življenja jer nisu mogli da se izbore sa samoćom i na kraju su postajali zavisni od nje. U većini slučajeva radilo se o ljudima koji su smatrali da je svet mesto gde nema dostojanstva i slave, ljudima koji su

svoja popodneva i noći trošili na beskrajnu priču o tuđim greškama. Bili su to ljudi koje je usamljenost pretvorila u sudije sveta, koji su svoje presude delili na sve strane, svakome ko je hteo da ih čuje. Možda je Čarobnjak od samoće izgubio pamet.

Poskočila je kada je iznenada čula malo jači šum pored sebe i srce joj je pomahnitalo. Od samopouzdanja koje je maločas imala nije ostalo ni traga. Pogledala je oko sebe i ništa nije mogla da vidi. Talas panike kao da je nastajao u stomaku i širio se kroz celo telo.

„Moram da se kontrolišem“, pomisli, ali to nije bilo moguće. Počeše da joj se javljaju slike zmija, škorpija i duhova iz njenog detinjstva. Brida se suviše uspaničila da bi mogla da se kontroliše. Jedna druga slika se javila: slika moćnog vrača koji je potpisao ugovor s đavolom i nudi njen život kao žrtvu.

– Gde si? – konačno povika. Više nikoga nije htela da impresionira. Želela je samo da ode odande.

Odgovora nije bilo.

– Hoću da odem odavde! Pomozi mi!

Ali oko nje je bila samo šuma sa svojim čudnim zvucima. Brida je bila toliko ošamućena od straha da je pomislila da će se onesvestiti. Ali nije smela – sada kada je znala da je on daleko, izgubiti svest bilo bi još gore. Morala je da zadrži kontrolu nad sobom.

Ova pomisao učinila je da primeti da se neka sila u njoj bori da održi tu kontrolu. „Ne mogu i dalje da vičem“, pomisli. Njeni povici bi mogli da privuku pažnju drugih ljudi koji žive u šumi, a ljudi koji žive u šumi mogu biti opasniji od divljih životinja.

„Verujem“, poče tiho da ponavlja. „Verujem u Boga, verujem u svog Anđela Čuvara koji me je dovde doveo i koji je i dalje sa mnom. Ne umem da ga opišem, ali znam da je blizu. Neću se spotaći ni o jedan kamen.“

Poslednja rečenica bila je iz Psalma koji je naučila u detinjstvu i kojeg se godinama nije setila. Naučila ga je od svoje bake koja je nedavno umrla. Volela bi da je baka uz nju; istog trenutka osetila je prijateljsko prisustvo.

Počela je da shvata da postoji velika razlika između opasnosti i straha.

„Ono što prebiva u skrovištu Svevišnjeg...“, tako je počinjao Psalm. Primetila je da se priseća svega, reč po reč, baš kao da joj baka u tom trenutku recituje. Recitovala je neko vreme i uprkos strahu osetila se mirnije. U tom trenutku nije imala izbora; mogla je ili da veruje u Boga i u svog Anđela Čuvara ili da očajava.

Osetila je zaštitničko prisustvo. „Moram da verujem u ovo prisustvo. Ne umem da ga objasnim, ali ono postoji. Biće sa mnom čitave noći jer ne umem odavde da izađem sama.“

Kada je bila mala, dešavalo joj se da se probudi usred noći, preplašena. Otac bi je tada odvodio do prozora i pokazivao grad u kojem su živeli. Pričao bi joj o noćnim čuvarima, o mlekaru koji već raznosi mleko, o pekaru koji mesi hleb za sutra. Otac joj je govorio da čudovišta kojima je ispunila noć zameni ovim ljudima koji su nadgledali mrak. „Noć je samo deo dana“, govorio joj je.

Noć je samo deo dana. Kao što je osećala da je svetlost štiti, tako je mogla da oseća da je i tama štiti. Tama je učinila da prizove to zaštitničko prisustvo. Morala je da ima

poverenja u nju. A to poverenje jeste Vera. Niko nikada neće razumeti Veru. Vera je bila upravo ono što je Brida u tom trenutku doživljavala – neobjašnjivo uranjanje u tako mračnu noć. Postojala je samo zato što se u nju verovalo. Isto kao što ni čuda nisu objašnjiva ali se dešavaju onima koji u njih veruju.

„Rekao je da je ovo prva lekcija“, reče ona, odjednom shvatajući. Zaštitničko prisustvo bilo je tu samo zato što je u njega verovala. Počela je da oseća umor koji je bio posledica duge napetosti. Ponovo je počela da se opušta i da se svakog časa oseća sve zaštićenijom.

Verovala je. A Vera neće dozvoliti da šuma ponovo bude naseljena škorpijama i zmijama. Vera će držati njenog Anđela Čuvara budnim, da bdi nad njom.

Ponovo se naslonila na stenu i nije ni primetila kada je zaspala.

Bilo je već svanulo kada se probudila i divni zraci sunca bojili su pejzaž. Bilo joj je malo hladno, odeća prljava, ali u duši je bila presrećna. Provela je čitavu noć sama, u šumi.

Pogledom je potražila Čarobnjaka, iako je znala da od toga nema koristi. On verovatno luta šumom i pokušava da „opšti s Bogom“, i možda se pita da li je ona devojka od sinoć imala hrabrosti da nauči prvu lekciju Tradicije Sunca.

– Naučila sam šta je Mračna Noć – reče ona šumi, koja je sada ćutala. – Naučila sam da je traganje za Bogom Mračna Noć. Da je Vera Mračna Noć.

„Ne čudi me to. Svaki čovekov dan je mračna noć. Niko ne zna šta ga čeka narednog trenutka i uprkos tome svi idu napred. Zato što imaju poverenja. Zato što Veruju.“

Ili, možda, zato što ne primećuju misteriju koja se završava sledećeg trenutka. Ali to nije bilo ni najmanje važno – važno je bilo da je ona shvatila.

Da je svaki trenutak u životu čin Vere.

Da svaki taj trenutak može ispuniti zmijama i škorpijama ili zaštitničkim prisustvom.

Da Vera nema objašnjenja. Da je Mračna Noć. Na njoj je bilo samo da to prihvati ili ne.

Brida pogleda na sat i shvati da je već kasno. Morala je na autobus, da putuje tri sata i smisli ubedljivu priču za svog dečka; on nikada ne bi poverovao da je čitavu noć provela sama u nekoj šumi.

– Mnogo je teška Tradicija Sunca! – viknu ona šumi.
– Moram da budem sama sebi Učiteljica, a to nisam očekivala!

Osmotrla je gradić u podnožju, procenila kojim putem treba da ide kroz šumu i krenula. Pre toga se ipak još jednom okrenula ka steni.

– Hoću još nešto da kažem – viknu slobodnim i veselim glasom. – Vrlo si zanimljiv čovek.

Čarobnjak je stajao naslonjen na stablo jednog starog drveta i gledao kako devojka nestaje u šumi. Slušao je njen strah i čuo njene krike u toku noći. U jednom trenutku poželeo je da joj se približi, da je zagrlji, zaštititi od panike koja ju je obuzela i kaže da joj nije potrebna ta vrsta izazova.

Sada mu je bilo drago što nije to učinio. A bio je i ponosan što je ta devojka, sa svom svojom mladalačkom zbu-njenošću, bila njegov Drugi Deo.